

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Vicent Partal

Estellés

Dimarts de la setmana vinent farà vint-i-cinc anys de la mort del poeta Vicent Andrés Estellés. Estellés ho va significar tot per al País Valencià. En companyia de Manuel Sanchís Guarner i Joan Fuster, Estellés va ser la veu que ens va retornar als valencians la raó de ser. El seu impressionant *Llibre de Meravelles* va ser la meua primera lectura en català i sóc, per tant, un dels molts qui li deu el que ha estat la meua vida a aquest fill del forner de Burjassot que arribaria a ser el millor poeta valencià des d'Ausiàs March.

Sobre la qualitat poètica d'Estellés no hi ha cap discussió possible. És cert que era un grafòman i que alguns textos menors són prescindibles. Però als seues llibres hi ha algunes de les pàgines més brillants, en registres a més ben diversos i diferents, de la poesia catalana del segle XX. No només de la poesia valenciana sinó de la poesia catalana

Vint-i-cinc anys després de la seua mort els seus versos són cançons, eslògans polítics, apareixen en cartells i pintades

completa, i per extensió de la poesia europea. El *Mural del País Valencià*, per exemple és una obra titànica que només té paral·lels en poetes com Neruda. Versos i més versos narrant el País Valencià de nord a sud amb una constància incansable i amb una mirada tan lliure com elaborada. Ningú no es queda indiferent llegint-lo.

Amb Estellés, però, passa a més una cosa sensacional, que és la seua pervivència. Vint-i-cinc anys després de la seua mort els seus versos són cançons, eslògans polítics, apareixen en cartells i pintades i es segueixen recitant a cau d'orella o al mig de les places i carrers. Els sopars Estellés s'han consolidat arreu dels Països Catalans com una nit d'homenatge que cada setembre rebrota. Els seus llibres es venen i es seguiran venent perquè segueixen sent essencials per a molta gent.

Vint-i-cinc anys després de la seua mort Estellés continua sent així una referència clau per a la nostra societat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

La crema de Sant Josep

Dilluns va ser Sant Josep. No ho vam notar gaire perquè a Catalunya ha perdut, perquè li vam treure, el caràcter festiu que en altres llocs conserva i que aquí havia tingut molta força. Nadal, Sant Joan, Tots Sants... tenim una festa per a cada entrada d'una nova estació, menys per a la primavera, que és la que la gent que vol deixar enrere el fred i estrenar vestits nous en general més espera. Som sorprenents. Ens queda el consol de Pasqua, però hi ha anys que Pasqua cau molt tard. Sant Josep és el 19 de març. La primavera comença l'endemà. Una distracció de l'autor del santoral? Més aviat la confirmació que l'Església ha valorat sempre molt les vigílies. A València, la gran crema de les falles es produeix la nit del 19 al 20, vigília de l'equinocci.

A l'església que porta el nom del sant, que és on em van batejar i és per tant la meua parròquia segons l'administració eclesiàstica urbana, cada any s'organitza al voltant d'aquest dia una visita guiada de caràcter històric. Aquesta vegada m'hi vaig apuntar. El guia, el senyor Cumellas, ens diu que

“Per quina associació d'idees penso en els fets de l'octubre passat?”

l'any passat no ho va fer ningú. Aquest cop som una dotzena. Té un lapsus de memòria: “L'any que ve me'n recordaré.” A mi de vegades em fan observar que deu ser difícil escriure un article cada dia. Els responc: “Més difícil seria fer-ne un a l'any.” El senyor Cumellas ha d'esperar tot un any per millorar l'article expositiu de l'anterior. Però ho fa molt bé, ho té molt per la mà. Ens condueix a la cripta. No hi havia estat mai. Ni sabia que l'església de Sant Josep tingués cap espai constructiu inferior. Es veu que s'hi han comptabilitzat centenars de cadàvers enterats, corresponents als monjos que du-

rant uns segles, des del XVII i fins a la desamortització, van ocupar el convent contigu. L'església superior la coneix millor. No hi ha gaire imatgeria de valor per veure. A principis de la Guerra Civil, va ser cremada. Poc, amb moderació. Al cap d'uns mesos l'alcalde, de filiació anarquista, va planejar una destrucció metòdica que va durar quinze dies i que va anar a càrrec de la brigada municipal. Van indultar uns angelets de marbre. Els van tallar les ales i els van destinar a la font ornamental d'un jardí públic. La gent de Mataró sensible a la religió, a l'art o a la història, amb quin dolor devia viure l'acció calculada i pertinax que observava amb impotència? Per quina associació mental penso en el mes d'octubre passat, quan cada dia ens duia la notícia que els nostres òrgans de govern anaven caient d'un en un i tants líders eren ficats a la presó? Els avis i els pares no em van parlar mai de la destrucció de l'església de Sant Josep. La “desmemòria” de la guerra. Nosaltres diem que els fets d'octubre “no els oblidarem mai”. Serà així? L'any que ve, nova visita, si Déu vol...